

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

Η άνατριχιαστική περιπέτεια του κατασκόπου Γκουστάβ Μόρρις. Μιά δραματική κλοπή. Τα έγγραφα του στρατηγού φόν Χέρμτ. Ένα ραντεβού μέσα στην ομίχλη. Το φάντασμα που γελάει! Ένα άνεξιχνίαστο μυστήριο. Ο ματωμένος κατάλογος των ξένων κατασκόπων. Η δολοφονία της Ρόζαμοντ Κάρτερ. Το τραγικό τέλος του κατασκόπου Μόρρις, κλπ.

Είδα για τελευταία φορά, και, για τελευταία, τόν συνάδελφό μου Γκουστάβ Μόρρις, τόν πιό βαρραλέο και τόν πιό μυστηριώδη κατασκόπο τού «Ιντέλλιτζενς Σέρβις».

«Εκείνη τή νύχτα γλυστρούσαμε κ' οι δύο, σάν σκιές, τοίχο-τοίχο μέ τά χέρια χωμένα στις τσέπες κ' άνατριχιάζοντας από τó κρύο άποάλι τών πιστολιών μας. Κι' έπειτα, όταν τέλος φτάσαμε μπροστά στό μέγαρο τού στρατηγού φόν Χέρμτ, σάν να προσροσθαίνουμε τόν κίνδυνο, σταθήκαμε γιά μιά στιγμή και κτυπήσαμε άνησχα στά μάτια.

—Θά πηθήσετε από αυτό τά κάγκελλα, μάς είχε πη λίγη ώρα πριν ό συνταγματάρχης Πάτερσον, δείχνοντάς μας μέ τó δάχτυλο τó σχέδιο τού μεγάρου που ήταν άπωμένο πάνω στό τραπέζι του. «Υστερα θά περάσετε τόν κήπο, από τήν άριστερή μεριά. Κτυπάτε... Έδώ

είνε ή σκάλα. Ό ύπηρετής τού φόν Χέρμτ είναι δικός μας και θά έχη άδηση τήν πόρτα άνοιχτή. Θ' άνεβήτε ως τó δεύτερο πάτωμα. Νά, αυτός είναι ό διάδρομος. Η τρίτη πόρτα δεξιά, είναι τó γραφείο τού στρατηγού. Προσέξτε: μόνο όταν θά μπήτε μέσα σ' αυτό τó δωμάτιο, πρέπει ν' άνάψετε τούς ηλεκτρικούς φανούς σας. Σύμφωνοι; Και τώρα, εδώ, σταν τοίχο τού έδαφου, πίσω από ένα μεγάλο χαλί, είναι ένα χρηματοκιβώτιο, χωμένο σταν τοίχο. Όριστε, αυτά είναι τά εσωτερικά κλειδιά του. Η έξωτερική κλειδαριά άνοιγει μ' αυτό τó μικρό κλειδί και μέ τόν συνθηματικό αριθμό 4381. Χαράξτε τον στή μνήμη σας: τέσσερα, τρία, όχτώ, ένα. Τό χρηματοκιβώτιο είναι γεμάτο έγγραφα. Θά τó άδειάσετε κ' ό καθέννας θά πάρη τά μισά χωριστά... Έπειτα θά θήγτε, μά χωριστά, ό ένας ύστερ' από τόν άλλο, και θ' άκολουθήσετε αντίθετες διευθύνσεις. Τέλος πρέπει να συναντηθήτε, μετά δυό ώρες, σ' ένα μέρος, τó ό ποίο θά έχετε όρισει από πριν και τó ό ποίο πρέπει να θρ σκεταί πολύ μακριά από τó μέγαρο τού στρατηγού φόν Χέρμτ. Είμαστε σύμφωνοι; Έπί πλέον πρέπει να έχετε στό νου σας, ότι όλη αυτή ή «βουλειά» πρέπει να γίνη μέσα σέ είκοσι λεπτά τής ώρας: ούτε ένα δευτερόλεπτο περισσότερο. Μέσα σ' αυτά τά είκοσι λεπτά, τó σπiti θά είναι άφυλαχτο. Έλπίζω δέ ότι δέν θά μάς πρόδωξη κανείς. Μά, πώς έξερει; ... Μπορεί να συμβή κ' ένα τέτοιο πράγμα. Ξέρете πάντως πολύ καλά, φίλο μου, τί πρέπει να κάνετε... Έμεις που άνησκουμε στήν ύπηρεσία τής κατασκοπείας, δέν πρέπει να πέφτουμε ποτέ ζωντανόι στά χέρια τών έχθρών μας!...

Είκοσι λεπτά! Είναι περίεργο ότι από τίς πιό δραματικές στιγμές τής ζωής μας, θυμόμαστε τής περισσότερες φορές τίς πιό άσημαντες λεπτομέρειες. Σήμερα που άναπολωδύ έκείνα τά είκοσι λεπτά τής ώρας, ξαναθλέπω σάν σέ όνειρο μονάχα τά χέρια μας, μέσα σέ σκούρα λασιχίνα γάντια, που δούλευαν γρήγορα και μέ άκριβείς κινήσεις μέσα στό γαλάζιο φωτεινό κυκλό που έρριχναν οι ηλεκτρικοί φανοί μας άπάνω στο χρηματοκιβώτιο τού στρατηγού φόν Χέρμτ. Μου φανόταν τότε ότι έκείνα τά χέρια δέν ήταν δικά μας... Θυμάμαι άκόμη και τó χρονότερο που άστραψε στό χέρι τού Μόρρις και ξαναάβλεψα τó δείχτη του να γυρίζει άδουσίγητα, άουγκράτητα, πάνω στή γυαλιστερή πλάκα. Έκείνες τίς στιγμές δέν άκούγονταν τίποτ' άλλο, παρά ή πινυμένη κ' άγαναθισμένη άναπνοή μας. Κι' όταν από τó χρηματοκιβώτιο μάς έπεσε κάτω ένα δέμα χαρτιά, γιά λίγα δευτερόλεπτα σταμάτησε ή καρδιά μας!...

Τέλος, ξαναθλέπω τόν έαυτό μου στό δρόμο, μέσα στήν πυκνή

ομίχλη. Η «βουλειά» μας είχε τελειώσει δίχως κανένα άπρόοπτο περιστατικό, άκριβώς μέσα σέ είκοσι λεπτά τής ώρας. Σέ λίγο θά έβγαίνα από τó μέγαρο τού στρατηγού φόν Χέρμτ κ' ό Γκουστάβ Μόρρις. Κ' είχαμε συμφωνήσει να συναντηθούμε στή γωνία ενός άπόμερου δρόμου, ύστερ' από δυό ώρες, τά μεσάνυχτα.

Τυλίχτηκε καλύτερα στό άδιάβροχο μου, γιατί ή ύγρασία τής ομίχλης πενούσε ως τó κόκκαλο κ' έφτασα σ' εκείνη τή γωνία, λίγη ώρα πριν από τó ραντεβού μας. Ό δρόμος ήταν έρημος και πνιγμένος μέσα στήν πυκνή ομίχλη. Μά γιά τί άραγε άργούσε ό Μόρρις; Τί του είχε συμβή; Κάρφωνα μ' άγανάτα μάτια μου μέσα στό σκοτάδι τού δρόμου που φωτιζόταν άμυδρά από ένα θαμπό κίτρινο φανάρι. Έτσι πέρασα μιά δολόκληρη ώρα, όταν άζαφανα μιά παράξενη σκιά παρουσιάσθηκε μπροστά μου και τήν ίδια στιγμή άκούσα να πέφτη κάτω μπροστά στό πόδια μου. Σαοτισμένος τότε, ώρμησα μέσα στήν ομίχλη φωνάζοντας:

—Μόρρις!... Μόρρις!...

Μά ή σκιά άποτραβήχτηκε σάν φάντασμα, ξεσπώντας σ' ένα πιαγερό γέλιο που μ' έκανε ν' άνατριχιάσω. Θά έλεγε καιρείς, πώς γελοίες σοαρδύναει ένα άπαισιό φάντασμα! Κι' αυτό τó γέλιο, τó ύστερικό, τó μακάθριο, άτήγησε μιά, δυό, τρεις φορές ώποσο έοθησε μέσα στήν ομίχλη, σάν ένα παράξενο παράπονο.

Παραπατώντας από τή φρίκη μου, γύρισα στή γωνία τού δρόμου και πήρα από κάτω έκείνο που μου είχε πετάξει τó φάντασμα. Και τότε, στό φός τού ηλεκτρικού φανού μου, είδα ότι ήταν τά έγγραφα που είχε πάρει ό Μόρρις από τó χρηματοκιβώτιο τού στρατηγού φόν Χέρμτ!...

«Υστερ' από λίγες μέρες, μόπρατα τέλος των μάθω τó τρανικό μυστικό έκείνης τής νύχτας. Ό συνταγματάρχης Πάτερσον μέ κάλεσε μιά νύχτα και μου είπε:

—Τό φάντασμα που είχατε δει μέσα στήν ομίχλη, ήταν πράγματι ό Μόρρις. Κι' αυτά τά έγγραφα ήταν εκείνα που είχε πάρει μαζί του... Μά από αυτά τά χαρτιά, έλειπε ένα πολύτιμο ντοκουμέντο: ό κατάλογος τών ξένων κατασκόπων που εργαζόταν στο έδαφος μας!

«Έπειτα, άνοιξε τó συρτάρι του κ' έβγαλε από μέσα ένα τσαλακωμένο και ματωμένο χαρτί.

—Νά αυτός ό κατάλογος! μου είπε πάλι, μέ μιά παράξενη λάμψη στά μάτια.

Πήρα τó μυστηριώδες έγγραφο στά χέρια μου κ' είδα κατάπληκτος τί από τόν κατάλογο τών ξένων κατασκόπων, είχαν σθήσει ένα όνομα.

—Είνε τ' όνομα μιάς γυναίκας! μου φώναζε ό συνταγματάρχης Πάτερσον.

Κι' έπειτα, μου έδωσε τήν έξήγησι αυτού τού αίνυγματος.

—Ό Γκουστάβ Μόρρις, όπως ξέρετε, ήταν ένας από τούς καλύτερους κατασκόπους μας. Μά ήθελε να ξεκουράζεται, ύστερ' από τίς έπικίνδυνες άποστολές του, στήν άγκαλιά μιάς γυναίκας. Μά ή γυναίκα αυτή, ή άμορφη χορεύτρια Ρόζαμοντ Κάρτερ, ήταν μιά Γερμανίδα κατασκόπος, που κατεχράτο τίς έμπιστοσύνης του και τού τρελλού, τού παράφορου έρωτος του. Μιά νύχτα όμως, ό Μόρρις τó έμαθε. Ό Μόρρις έκανε αυτή τήν τραγική ανακάλυψη όταν διάβασε τόν κατάλογο που είχε κλέψει από τόν στρατηγού φόν Χέρμτ και είδε μέσα σ' αυτόν τó όνομα τής.

Κι' όστόσο, παρ' όλη τήν τραγωδία τής ψυχής του, θήρκε τή δύναμη νάρθη στό ραντεβού σας και να ριξη μπροστά στό πόδια σας τó δέμα τού εγγράφου, έκτελώντας μέχρι τέλους τó καθήκον του. Έπειτα γάθηξε μέσα στήν ομίχλη, σάν φάντασμα, γελώντας σαρκαστικά γιά τή σκληρή σ'ορα του.

Ό συνταγματάρχης Πάτερσον, στάθηκε μιά στιγμή, γιάτί, έιχαν βαπτώσει τά μάτια του από τά δάκρυα.

—Ό Μόρρις, τήν ίδια κενή νύχτα, έξακολούθησε, σκότωσε τή γυναίκα που άγαπούσε τρελλά! Είχε παραφροσάει!...

Κι' ό συνταγματάρχης Πάτερσον έσκυψε τó κεφάλι του κ' έρωχάσ μουσώ να ξεχάσω ποτέ έκείνο τó μακάθριο γέλιο τού χιας νευρικά να ξεφυλλίζη τά έγγραφα του. Τό τραγικό τέλος τού Γουστάβ Μόρρις τόν είχε συγκλονίσει.

Η Ρόζαμοντ Κάρτερ